Ч. 263 Середа 25 падолиста (7 грудня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостнах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ — 45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Справа Драйфуса і Пікарта. — Справа кретийска в італіяньскім парляменті. — Посланиє Мек-Кінлія).

Нинішне засїданє палати послів буде мабуть знову бурливе, позаяк опозиция, як вже звістно, хоче використати справу послів Пферша і Герольда та поступованє Ферянчича в сїй справі, щоби знов наробити богато крику. Отже коли на порядку дневнім нинішного засїданя стане справа нагани для Герольда, то прийде без сумніву до великої авантури. Крім того має на нинішнім засїданю станути на порядку дневнім буджет на 1899 р. Партиї опозицийні настають дуже на то, щоби справа язикова була залагоджена ще перед угодою з Угорщиною. Зачувати також, що парлямент має бути відрочений около 20 с. м. а зараз по Богоявленю буде знову скликаний і приступить до дальшої наради над угодою. В сїм случаю опозиция грозить знову обструкциєю і буде старати ся всїма силами, щоби недопустити до угоди з Угорщиною. Сойми краєві мають під конець грудня бути скликані на кілька днїв, щоби ухвалили провізорию; Рада державна серед впрочім нормальних відносин буде радити аж до кінця марта, а звичайні сесиї соймові розпічнуть ся аж в цьвітни.

Коли повірити деяким анґлїйским ґазетам, справа Драйфуса увійшла знов в нову зовсїм несподївану фазу. Ото париский кореспондент доносить до Daily News, як каже, на основі інформациї з найлїпшого жерела, що трибунал касацийний найімовірнїйше по просту скасує цїлу справу яко розпочату і ведену зовсїм незаконно. В такім случаю Драйфуса увільнено би від кари без дальшої акциї. На таку зміну мають впливати у великій мірі зізнаня послїдних сьвідків войскових, котрих трибунал переслухував. Мало показати ся, що против Драйфуса був цїлий ряд інтриґ. — Та й в інтересї Пікарта зачинає проявляти ся щораз більше симпатия особливо в кругах літератских.

В італіяньскім парляменті палата послів ухвалила 160 голосами против 45 проект удїленя позички в сумі 1 міліона франків на зорґанїзованє адміністрациї. При сїй нагоді заявив міністер Каневаро, що кандидатура кн. Юрия грецкого була що правда поставлена Росиєю, але инші держави приняли єї добровільно. Італія анї в справі кретийскій анї в ніякій иншій не віддалила ся від тридержавного союза і удержує з союзними державами як найлїпші відносини. Коли Австро-Угорщина і Нїмеччина мусять в справі кретийскій іти иншими дорогами, то се треба приписати окремим інтересам сих держав, через що однакож в ніякий спосіб не нарушують ся сердечні відносини межи сими державами. Палата приняла сю заяву Каневара ґрімкими оплесками.

Президент Сполучених Держав в своїм посланию до конґресу, котрого засїданя розпочали ся вчера, каже, що Америка розпочала війну з Іспанїєю, коли вже було доказаною річию, що Іспанія не може завести спокою на Кубі. Позаяк евакуация Куби може скінчити ся вже до 1 січня, то президент в своїм посланию відкладає дискусию над урядженем адміністрациї в нових американьских посїлостях аж до ратифікациї договору мирового. На разї заряд тих посїлостий буде спочивати в руках властий войскових. Дальше вказує посланиє на потребу завести з Кубанцями тїсні відносини торговельні.

Відзнаки ювілейні.

(Дальше).

Рицарский хрест ордеру Леопольда: др. Едв. Бавх през. кр. суду у Львові, бар. Адольф Бруницкий в Любіни великім, др. Ів. Дилевский віцепрез. в. суду кр. у Львові, ґр. Кароль Дїдушицкий зі Стрийщини, о. митрат Вас. Фациєвич у Львові, Стан. Ґневош у Львові, Ів. Гільд радник двору в намістництві, Стан. Єнджейович в Ясенцї, кс. інфул. вірм. Каєтанович у Львові, Вікт. Кольошварі директор зелїзн. в Кракові, делеґат намістництва Каз. Лясковский в Кракові, Адольф Суммер Брезон през. кр. суду в Кракові, Ів. Сеферович директор почт у Львові, о. митрат Лев Туркевич у Львові, кс. інфулат Стан. Вальчиньский ґен. вік. в Тарнові, о митрат Кароль Волошиньский в Перемишли.

Ордер зелїзної корони III кл. дістали: проф. унів. др. Авг. Балясіц, кр. інсп. шк. Б. Барановский, радн. висш. суду кр. Франц Бараньский, посол Ал. Барвіньский, проф. унів. кс. др. Володис. Хотковский, старший радник скарб. Меч. Даєвский, радн. намістн. Клим. Дроздовский, старший радник прокур. скарб. др. Кар. Енґель, радник висш. суду кр. др. Адольф Френдль, старший радник почт. Ем. Ґаберле, всї у Львові; посол Волод. Ґневош з Потока золотого; старший радник скарб. Иос. Ґец, радник будівн. в намістн. Сильв. Гавришкевич, радник висш. суду кр. др. Ад. Генцель, член краєвого видїлу др. Фр.

Як Джек Смарлінґ став честним чоловіком.

(Американьска история).

(Конець).

— На чім же то ми станули? — Ага! Отже коли Джекови було сїмнайцять лїт, то з него був вже такий злодюга, що заслужив вже був собі на шнурок, а коли єму було двайцять лїт, то заслужив собі був вже на два, бо то, бачите, чоловік в молодих роках росте. Що діяло ся з ним від двайцятого року аж до двайцять осьмого, нїхто не знає. Дехто каже, що він сидів в криміналї, але на то нема доказу, а в таких річах найлїпше не вірити зараз всему. Не одного підозрівають і обмавляють єго, а він найчестнїйшим чоловіком. Люди чіпають ся як-раз найлїпших так як мухи меду. Та й передо мною не одно говорять, але розумна голова їм не повірить. А я розумію ся, бо я преці Джон Паддінґ з Річардсгіль, що вже в своїх молодих лїтах міг був стати президентом републики. — Вам то дивно! — Чей же знаєте, що батько Абрагам, під ту пору, коли ціле полуднє було збунтовало ся, зажадав двіста тисячів мужа більше, отже тогди і я вступив до служби. Можете собі подумати, що такий чоловік, як я, не машерував з торнїстрою на плечах; мене як стій зробили ґенералом. Ну, дивуйте ся коли хочете, а я таки ґенерал Джон Паддінґ, так можете мене ще й нинї звати. Та що менї по сїм титулї, коли нема нїчого в шкатулї! А про битву над рікою Інґ чей щось знаєте! Нї? — Та бо ви полїшуки десь нїчого не знаєте! Тоту битву я виграв; тринайцять коний убили підо мною, а коли я сїв на чотирнайцятого, неприятель взяв ноги на плечі і накивав лиш пятами Взагалї я виготовив цїлий плян походу; мастер Ґрант просив мене, щоби я о тїм мовчав та лишив і єму трохи слави. Про мене, сказав я, і мовчав аж доси; але вам, мої краяни, чей можу то сказати. — А то знаєте, як батька Абрагама убили? — Ну преці щось знаєте! — Але послїдних єго слів ви певно не чули. Він сказав: „Виберіть тепер дітоньки президентом републики Джона Паддінґа; з него лепський хлописко і він поміг нам до побіди“. Коли мене хотїли вже вибрати, я того не схотїв. Менї було тогди ледви двайцять і чотири лїт і менї здавало ся, що я ще за молодий до такого уряду. — Зробіть мене лїпше поліциянов в Мільтавнї — сказав я. Можете собі подумати, що нїхто не сказав: нї. Отже так став я поліциянов в сїм місті. Так то так, мої любі краяни, чоловік бував вже чимсь в своїм житю.

Але вернїм до Джека Смарлїнґа. — Отже Джекови було двайцять вісїм лїт і він прийшов до Мільтавн та осїв тут. Але мантїєм все ще був. То було на два роки перед тим, заким я сюди прийшов. Правда, що я не довго побув поліциянов; вже до вісїм днїв я скинув ся того уряду. Люди чи не знали, чи не хотїли знати, хто то єсть Джон Паддінґ. Сьвіт, бачите, невдячний. То стара, але сьвята правда, котру за дармо дістанете, але не мусите брати за дармо. Сьвіт платить невдячностию і нїчим лиш невдячностию! Чи повірили би ви, що суть люди, котрим дають цїлі купи долярів, і їм десять разів більше оповідають, як би то належало ся, а їм і до голови не прийде казати налляти чарку. — — Гм! — — Ах! Біль налийте чарку! — Отже я задержав мій уряд лиш вісїм днїв. Відтак дав я людем доказ, що коли у кого голова не пуста, той може всїм на земли стати. Отже я став насамперед адвокатом і взяв ся так основно до науки, що за три роки був я вже доктором від зубів. Що — ану-ко нехай хто другий втне такої штуки. — Ви Річардсгільцї можете гордити ся мною. Як то, то ви не з Річардсгіль, лиш мешкаєте там від кількох лїт! — Не вадить нїчого! А всеж-таки я вам роблю честь тим, коли уважаю вас за моїх краянів! — Я не гордовитий. — Розумні люди взагалї не бувають горді. Се правило єсть таке просте і зрозуміле, а все-таки моя Кеті не могла єго поняти. Кеті, бачите, то була моя жінка, бо треба вам знати, що коли я вже покинув і зуби рвати, то оженив ся, і то з Катериною Ґрінбак. Бог би мене побив, як би я то ще раз зробив. Кеті, що правда, не була вже молода, їй було вже звиж сорок; але она мала

Гошард і старший радник скарб. Роман Яблоновский, всі пять у Львові; старший інсп. тют. Иосиф Єжек у Винниках, кс. інфулат Винк. Кольор в Ширицях, проф. унів. о. др. И. Комарницкий у Львові, радн. намістн. Євг. Кравс у Львові, радник намістн. і редактор Gazety Lwowsk-oї Адам Креховецкий, Адриян Ляріш в Бульовицях, кс. кан. др. Жигм. Ленкевич у Львові, радник львівского гр. кат. Консист. о. Василь Левицкий, радник висш. кр. суду Ів. Ліпка в Кракові, крил. о. Кор. Мандичевский в Надвірній, презид. торгов. палати Альберт Мендельсбурґ в Кракові, проф. унів. др. Мариян Моравский в Кракові, проф. Юл. Медвецкий у Львові, радник висш. кр. суду Богумил Новотний у Львові, презес виділу пов. Фр. Пашковский в Кракові, презес палати нотар. Фр. Пішек у Львові, президент окружн. суду Адольф Подвін в Яслї, держ. прокуратор др. Иос. Прахтель в Перемишли, президент окружн. суду Вілїбальд Пруссінґ в Вадовицях, проф. унів. др. Брон. Радзишевский у Львові, староста ґраф Володисл. Русоцкий в Бродах, радник висш. суду кр. др. Ромуальд Шуберт у Львові, презес виділу пов. Стеф. Сенковский в Мільци, старш. радн. скарб. і директор скарб. Кар. Сосницкий в Тернополи, проф. Стан. Спіс в Кракові, директор скарб. Ант. Споморский в Бродах, проф. др. Алекс. Стопчаньский в Кракові, радник висш. суду кр. Викт. Стшелецкий у Львові, адвок. др. Ерн. Тіль у Львові, редактор Czas-у др. Стан. Томкович в Кракові, проф. Болесл Уляновский в Кракові, проф. унів. др. Т. Войціховский у Львові, Роман Вибрановский в Перемишлянах, староста Діон. Завадский в Тернополи, дир. каси щадн. Ф. Зіма у Львові і старший радник прокур. скарб. Альфред Зиґадлович у Львові.

Лицарский хрест ордеру Франц Йосифа дістали: посол Євг. Абрагамович з Стрия, кс. Казим. Актиль в Буську, радник краєв. суду Отокар Ансіон в Золочеві, секр. краєв. Виділу Ів. Антоневич у Львові, ґімн. директор Север. Арцт в Вадовицях, фабрикант Леон. Бачевский у Львові, старший управитель почт Альф. Барон у Львові, краєв. інспектор саніт. др. Йос. Баржицкий в Кракові, старш. радник рахунк. у висш. суді краєв. Іґн. Бажант у Львові, кс. Март. Бяли в Березові, радн. скарб. др. Юст. Біберштайн-Блоньский у Львові, радн. кр. суду др. Альф. Беньчевский-Мора в Перемишли, радн. адмін. в дирекц. лїсів і домен Теод. Білиньский у Львові, примар. шпит. др. Йос. Боґданик в Бялій, кс. Григор. Борчовский в Рогатині, през. нотар. палати Викт. Бжеский в Кракові, радн. кр. суду др. Франц Буяк в Кракові, кс. Юлїян Буковский в Кракові, ґімназ. дир. Едв. Харкевич у Львові, кс. Леоп. Хмельовский в Шаflярах, старш. податк. інспектор Кар. Чермак в Тарнові, о. Вас. Чернецкий в Сільци, промисловець Мавр. Датнер в Кракові, почт. директ. Алекс. Давидовский в Кракові, держ. прокур. Ром. Долиньский в Ряшеві, старш. комісар скарб. Юл. Драк в Кракові, радн. Виділу кр. др. Йос. Екельский у Львові, купець Макс. Епштайн у Львові, адвок. др. Филип Фрухтман в Стрию, кс. Андр. Ґардзель в Гочві, радн. краєв. суду Мавр. Ґілевский в Яслї, власт. дібр Григ. Ґлуховский в Камінній, прок. кред. Банку др. Берн. Ґольдман у Львові, Фелике Ґрохольский в Гусакові, кс. Станїслав Ґромницкий в Бучачи, бурмістр Алекс. Ґрос в Городку, кс. Стан. Ґризецкий в Ряшеві, книгар Владис. Ґубринович у Львові, кс. Йос. Гамерляк в Бялій, радн. кр. суду Теоф. Ганасевич в Ряшеві, о Гавришкевич в Камінці лїсовій, інсп. контр. техн. скарб. Богдан Гоф в Тернополи, старш. інспек. зелїзн. Йос. Горошкевич в Кракові, адвок. др. Лев. Горовіц у Львові, адвок. др. Ад. Горват у Львові, старш. інж. Ром. Інґарден у Львові, кс. Фр. Ябчиньский в Стрижові, дир. каси почт. Йос. Яблоновский у Львові, секр. Виділу кр. Ю. Яблоновский у Львові, бурм. др. Стан. Яблоньский в Ряшеві, бурм. др. Лев Яклиньский в Комарні, гірн. рад. Іґн. Якеш в Величці, о. Ів. Юркевич в Германові, рад. суд. кр. др. Йос. Кайзер в Кракові, о. Лев Калиньский в Ольшаници, кс. Андр. Каракульский в Кременци, кс. Йос. Карпиньский в Бабицях, рад. суд. кр. Матвій Кашевко в Бережанах, дир. кр. деп. меліор. Андр. Кендзьор у Львові, дир. учит. сем. Иос. Керекярто в Самборі, кс. Андр. Климчак в Фридрихівцях, кс. Андр. Книш в Осьвіцимі, о. Ів. Кобрин в Олешицях, дир. фабр. тютюну Вільг. Келер в Заболотові, кс. Ів. Корчиньский в Войнилові, о. Теод. Кордуба в Бережанах, кс. Корженьовский в Теребовли, маляр Войтїх Коссак в Кракові.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів дня 6-го грудня 1898.

— **Цісарский ювилей в Станиславові** обходжене дня 1-го грудня загальною ілюмінациєю міста. Доми були украшені хоругвами, коврами і портретами. Особливо будинки міскі, як дирекция зелїзниць, ратуш і базар визначались гарним і рясним осьвітленем — також млин паровий Іммердавера, аптика Аміровича, торговля Зайдля і Стахевича. Улиці заройлись прохожими. Музика войскова переходила вечером 1-го грудня і в сам день ювилею улицями міста і вигравала відповідні музичні твори. В пятницю о 9-ій рано служив архиерей Куїловский в сослуженю капітули, при участи представителів властий, при численнїй асистї і добірнім хорі торжественну службу Божу — при незвичайнім здвизї місцевого і доокличного народа. Для войска в Станиславові відслужив о. Кассиян Куницкий, тамошний войсковий душпастир, полеву службу Божу на площи Цісаря Франца Йосифа I. о годині 10-ій рано при престолї, уставленім посеред чотирокутника зложеного з всїх полків. Піхота давала по 3 сальви. По благословеню найсьв. Дарами — промовив фельдмаршал-поручник барон Кравс о значіню дня, о роздачи памяткових медалїв і о дарі, якого удостоїв ся перший полк драґонів від свого властителя (Inhaber) Цісаря Франца Йосифа I. Є се фанфара з срібла, з великою золотою медалею, великої артистичної вартости, а віддають ся їй почести войскові такі самі, як войсковій фанї. По повтореню бесїди бар. Кравса офіцирами в бесїдї польскій, рускій і ческій, наступило посьвячене сеї фанфари в присутности всїх офіцирів полку драґонів, ґенералїциї, через о. К. Куницкого. При актї посьвяченя фанфару держав один поручник і пані баронова Кравс яко патронеса. Сьвященик віддав фанфару словами литурґії: „Мужайте ся і да кріпить ся серце ваше, і побіждайте враги ваша упованієм на Господа во імя Отця“ і т. д. в славяньскім і німецкім язицї. Опісля віддав ґенерал фанфару з промовою полковникови драґонів, котрий запевнив, що будуть еї уживати для слави Австриї і чести полку. Роздача медалїв відбула ся в той спосіб, що ґенерал припняв їх полковникам, ті своїм офіцирам і кадетам, а капітани своїм рядовим. Закінчило ся торжество дефілядою. Погода через цїлий день сприяла, але була сильна мрака.

— **Цісарска амнестия.** На основі ювілейної амнестиї цісарской увільнено в окрузї львівского

кілька тисячів долярів та й крам з модними товарами. Я пізнав еї, коли она прийшла до мене дати собі вставити штучні зуби.

— Як ви кажете? Що то все добре і красно, але то вас нїчого не обходить. Хочете таки конче раз почути історию Джека до кінця. Ну лиш гороїжте ся добре за десять центів. Ба — табо ви менї нїчого не заплатили; я пю тут кілька чарок, а они тілько коштують. Я вам вже дарував вісім долярів; дочислїть же до того той час, який я тут з вами трачу, значить, злегка числячи, девять долярів, отже разом 18 долярів. Такого дарунку не дістає ся що дня. Ах, моє добре серце, отсе слаба сторона всїх Паддінґів!

— Та нехай, я вже й сам буду старати ся дійти до кінця. В мене тілько роботи, а я сиджу тут і за дурно та пусто розповідаю вам такі річи, що за кожде слово годилось би доляра заплатити От мушу ще нинї написати до президента; що? — того не вільно менї сказати вам, бо він просив мене о строгу тайну. Але коли хочете, щоби я щось для вас виробив, то лиш скажіть менї, а зараз допишу.

—Джек, як я то вам вже сказав, ще тогди, коли єму було двайцять вісім лїт, був той сам, що й перед тим; та й коли єму було трийцять лїт він не був ліпший. В трийцять пятім роцї був він вже гірший від найгіршого опришка, а коли єму було сорок лїт, то на десять миль доокола не було такого чоловіка, котрого би він не обманив, лиш, розуміє ся, не мене, бо мене нїхто так легко не обтуманить. Лиш одній то удало ся, а то була Кеті. Але жінка бачите й чорта задурила би до церкви, а ангела до пекла.

Та чи ви би вгадали, що она менї зробила? Перед весїлем показала она менї цілу гору зелених банкнотів, а відтак по весїлю показало ся, що то лиш зверха було кілька, а під сподом лиш сам нездалий до нїчого папір. Я хотів зараз брати розвід, але відтак подумав, собі що буде час ще й пізнїйше; она все-таки мала трохи гроший, а крамниця оплачувала ся не согірше. А треба вам ще знати, що й у мене мошонка не зовсім була порожна; не було там богато, але все-таки яких сто пятьдесять тисячів або двіста тисячів долярів. Більше не міг я тогди до трох лїт заощадити. Та я й жив не зле, а все учив ся, цілий час учив ся. Я, бачите, дуже люблю учити ся! Як би я вам хотів розповідати, що я все винайшов, то я би й до завтра не скінчив.

Все було би й до нинї так само, як би менї не вліз був в дорогу любий случай. Тоті случаї то бачите дідьчі збитки, через котрі може спотикнути ся і найліпший чоловік і заким ще зможе перехрестити ся, запоре вже носом в землю.

Отже якісь злодії в Ню-Йорку розбили склеп якогось ювілера і розуміє ся, що нічого там не доложили. Нещастє хотїло, що я розповідав в шинку, що маю богато брилянтів. По правдї сказавши, мої любі краяни, на мене прийшла була тогди така хвиля і я зробив то, чого нїколи не робив і більше не зроблю — я, та вже знаєте, трошки, оттак не богато перебрехав ся. Мій Боже! Та й праведний може сім разів на день похибити, каже ся в письмі. А наконець не така то й велика була пересада, бо я мав пятнайцять чи може двайцять камінців великих як лїскові оріхи; кілько їх було, вже собі докладно не пригадую, а я сказав, що мало їх повен мішочок. Взявши добре на увагу, то я і правду сказав, бо я прецї міг покласти їх до мішочка. Але бачите, знайшов ся такий падлюка, чи якийсь дурак, або чоловічиско, котрому не хотїло ся робити і гадав, що він як стій заробить визначену нагороду та зробив донос на мене, сказав, бачите, що я належав до спілки при тім вломі. Чорт ще надав, що я під ту пору був ще на кілька днів виїхав. Куди? То міг би вам сказати мій приятель, президент.

— Але вже розкажу вам про того Джека Смарлїнґа!

— Джек був отже ще в сороковім роцї злодюгою, а можете собі подумати, що він не був лїпший і в сорок четвертім. Я міг би вам розповісти таку штуку про него, що она би вам і до послїдного суду не зійшла з дива. Але прошу вас — пятьдесять центів! Доложіть ще десять, а довідаєте ся, як то він зробив, що поборець податковий мусїв ще єму доплатити. Не хочете, добре. То й я не хочу. А при тім умів він так все хитро зробити, що нїхто не міг єго на нїчім зловити, підчас коли на других честних людий падало підозріне і їх позамикано. От вам справедливість! Нї, таки нема справедливости на земли; найчестнїйших мучать і ріжуть з них паси.

Коли менї того було вже за богато, написав я до мого приятеля президента, а той приказав, щоби мене зараз випустили і виплатили пів мілїона відшкодованя. Або гадаєте, що я тоті гроші приняв? Нїколи в сьвітї!

Коли я вернув домів, моєї Кеті вже не було, втекла з моїми брилантами, з моїми — кілько-ж то я вам сказав? — двіста тисячами, нї, то було більше, двіста сорок і шість тисячів сімсот трийцять і девять долярів і двайцять центів. Аж тепер я пригадав собі докладно. Крам був замкнений. Тота жінчиско, ще довгів наробила, котрі я відтак мусїв поплатити.

суду краевого 61 осіб, засуджених на більші або менші кари за ріжні злочини. В домах кари увільнено: в львівскім 15 осіб, в станиславівскім також 15. В львівскім женьскім заведеню кари одержало амнестию 16 женщин.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пініньский виїхав вчера вечером до Відня.

— **Братоубийство.** Перед львівским судом присяжних ставав вчера Микола Батіг, 22-літний селянин з Кугаева, обжалований о убитє брата Гната. Гнат був вже 54-літним господарем, мав власний ґрунт, до котрого притикали поле его братів Василя і Миколи. Задля того сусїдства лучали ся між братьми часті суперечки. І так дня 23-го жовтня с. р. Микола намовив свого брата Василя, аби перегнав через Гнатове поле коні. Гнат був як раз в своїм огородї, а видячи шкоду, почав братям грозити і вимахуючи колом крикнув до Миколи: „Ходи-но сюди!“ Микола прибіг, виломив з плота кія і ударив Гната в голову, а коли той упав облитий кровію, ударив его ще два рази по лици, відтак перескочив пліт і сховав ся на своїм обійстю. Тяжко раненого Гната уложено під стодолою, а Микола наляканий своїм учинком поїхав до Винник по лікаря. Однако заки наспіла лікарска поміч, Гнат помер. Микола жалує свого поступку, а сьвідки кажуть о нїм, що був все порядним чоловіком. Розправа скінчила ся вчера і суд засудив Миколу на рік тяжкої вязниці.

— **З неосторожности** удусило ся оногди в Борках, домбровского повіта, трое дітий Матія і Еви Махаїв. Найстарше з дітий мало $5^1/_2$, а наймолодше один рік. Ева Махайова розпалила огонь в печи, а коли виходила, заткала челюсть від комина. Вернувши найшла діти без житя. Против Махаїв заряджено слїдство.

— **Недогляд над дїтьми.** Дня 26-го с. м. лучила ся ось яка пригода в Єзуполи у господаря Якова Маґуна: У вечер того дня пішов господар по воду, а жінка Анастазия вийшла доїти корову, позіставивши в хатї чотиролїтного синка Івана без дозору. Дитина струтила на себе нафту і в однїй хвили стала в полумінни. Втім увійшла до хати матїр Якова, зачувши крик дитини і ще одна сусїдка — та замість придушити огонь, дерли з дитини шмате. Огонь горів до кінця, а дитина качала ся в страшних муках, поки огонь не загас. По чотирнацятьгодинній муцї дитина скінчила жите.

— **Крадїж обуви.** В ночи з пятниці на суботу допустили ся якісь злодії значної крадежи в складі обуви Якова Драґона при ул. Краківскій. Злодії закрали ся до склепу крізь отвір, який вибили в мурованім склепіню пивниці, до котрої залїзли від подвіря. В склепі забрали они материялу на звиж 400 зр. Зараз в суботу рано придержала поліция якогось Дмитра Бурду, що продавав черевики, які мали походити із складу Драґона. Якийсь знов візник зголосив ся на інспекциї полїцийній і зізнав, що в ночи, переїзджаючи Татарскою улицею, видів підозрілого чоловіка, як утїкав з кількома парами чобіт. Він пустив ся за ним в погоню, але утїкаючий перекинув чоботи до огорода коло лазнї, а сам утїк. Полїция й доси не попала на слїд виновників.

— **Женщина-опришок.** В Росиї, в сенакскім повітї на Кавказї волочить ся від кількох лїт ватага опришків, котрими кермує женщина, Варвара Даиелїя, маюча около 40 лїт. Она убирає ся як мужчина, їздить жваво на кони і знаменито вміє орудовати так шаблею і кинджалом як і карабіном, револьвером або пістолетом. За пійманє тої небезпечної женщини визначило правительство високу нагороду.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 6 грудня. Міністер для Хорватиї Йосипович подав ся до димисиї. Кажуть, що его димисия не змінить в нїчім відносин хорватских послів до мадярских лїбералів.

Париж 6 грудня. Розійшла ся чутка, що трибунал касацийний рішив в засаді спровадити Драйфуса до Франциї і що він вже в перших днях сїчня має приїхати до Парижа.

Париж 6 грудня. Трибунал касацийний переслухував вчера знову Пікарта а відтак ґен. Ґалїфета.

Відень 6 грудня. До W. Tagbl. доносять з Венециї, що Іспанїя домагає ся видаленя Дон Карльоса з того міста. Поки що палату его стереже поліция.

Мадрид 6 грудня. Зараз по підписаню договора мирового, правительство видасть червону книгу з документами в справі мира а Саґаста предложить королевій справу довіря. Скоро королева заявить ему свое довіре, то справи підуть звичайним ходом і кортези будуть скликані на день 7 сїчня; в противнім случаю наступить реконструкция кабінету.

Огже то було в тім часї, коли на кождім кроцї розповідали собі історию, як то Джек Смарлїнґ став честним чоловіком. Я хотів еї також довідати ся, і тогди мусїв я таки ось тут в сїй хатї, при сїм столї заплатити рудому Патрикови два доляри — я сказав перед тим, що одного! То правда, але я дав ему ще й мій ножик, такий, що варт був і два доляри. Не кождий має то щастє знайти собі Джона Паддінґа з его добрим серцем.

— Що стало ся з Джеком Смарлїнґом? Лиш заждіть, одно по другім. Тепер прийде саме найкрасше, властива істория. Трудно щоби той поправив ся, хто через сорок і пять лїт був злим чоловіком; отже й нїхто не хотів вірити, щоби він колись був иншим. І дійстно! ему минуло сорок шість, сїм, вісїм, девять, ба й пятьдесять лїт, а він все ще був той самий. При тім був він щораз богатший, а люди, що поза очи виговорювали на него, сьвітили ему в очи і кланяли ся до самої землї. Вам то дивно? Такий вже сьвіт, треба лиш его добре пізнати. Честних з кождим днем щораз менше і незадовго не буде вже анї одного. Аж раз знайшов ся такий, з котрого Джек вже шкіру стягав і той не знав жарту та пукнув з револьвера так, що старому злодюві було досить на кілька місяців. — Добре ему так! кажете? Та й я так кажу, але судия був иншої гадки та ще й казав замкнути того бідачиска, що дав собі видурити всї гроші. Тут такий, бачите, звичай, що замикають як раз найчестнїйших людий. Та й менї зробили таку кривду, як то я вам вже казав; але коли виділи, що тото розбитє ювілерского склепу не поможе нїчого, то хотїли винюхати щось иншого, щоби лиш позбавити мене свободи. Хиба-ж треба вам сказати, що поза тим всїи були вороги, могучі вороги?

— Але-ж бо краяни! хто-ж то видів бути такими простаками. Тут мусите відвикнути від тих полїпуцких звичаїв; тут не розбивають нікому голови ні з сего ні з того, коли хтось не розповідає так борзо, як би то потреба.

— Впрочім зараз і конець буде. — —

Джон встав і почав ходити по хатї то сюди то туди. — Вибачте, але я не можу так довго сидїти. — На чім же то ми станули. — От правда! уважайте-ж тепер добре, бо тепер приходить саме найкрасше.

Огже Джекови було вже пятьдесять лїт. То не дрібничка, як то всї знаєте з власного досьвіду. Та й менї самому вже недалеко до пів сотки. Нинї ему вже шість лїт понад пятьдесятку, а коли би ви его побачили, то гадали би, що ему вже шісдесять. Навіть своїм виглядом ще людий туманить.

— Отгаке то, любі краяни! Тепер вже кінчить ся моя істория. Можете пожелати собі щастя, що обійшло ся так дешево, а менї вибачте, бо я мушу борзо виносити ся, я вам то вже давнїйше казав — важні листи.

Сказавши то, він був вже коло дверий; уважав, здаєсь, непорадним чекати, що скажуть на то его товариші зпоза стола. Держачи за клямку додав ще:

— А история, питаєте? Дигиньство? Та же то як-раз история о тім, як Джек Смарлїнґ став честним чоловіком — він бачите нїколи не став честним. Бувайте здорові, краяни, а не забудьте на присягу!

Сказавши то він вже був на дворі. Склянка кинена за ним розбила ся на дрібні куснї об грубі дубові двері.

Переписка зі всїми і для всїх.

А. А. Борж. в Іл.: Школа для лїсничих єсть в Болехові, але сина не можете там умістити, бо не має ще скінчених 17 лїт і 3 кляс школи реальної (вимагає ся 3 кляс школи виділової або 3 кл. низшої ґімназиї або школи реальної). Нехай отже старає ся скінчити трету клясу реальну. Подавати ся треба найдальше до 15 липня а поданя вносити до ц. к. Дирекциї лїсів і дібр державних у Львові (відповідь наспіє до вересня). До поданя треба долучити: 1) метрику урожденя; — 2) сьвідоцтво лїкаря повітового, потверджуюче здібність кандидата до служби в горах і що кандидат має добрий зір і слух; сьвідоцтво то не сьміє бути скорше виставлене як 15 червня кождого року. — 3) Сьвідоцтво шкільне (3 кл. як повисше). — 4) Потвердженє, що кандидат бодай рік був занятий при роботах в лїсництві або при бічних галузях того-ж. — 5) Сьвідоцтво приналежности. — Сьвідоцтво моральности; — 6) сьвідоцтво убожества; — 8) реверс родичів або опікуна. Впрочім напишіть до дирекциї школи в Болехові, залучіть марки і просіть о присланє проґрами, з котрої довідаєте ся всего докладно. — **Читальня в Добром.:** Передовсїм просимо на будуче не давати нам науки, о чім ми маємо розписувати ся або нї. Ми приймаємо охотно науку від кождого, але нехай его наука буде дійстно розумна. А то бачите ось як: як би Ви були мудрійші від нас, то не питали би нас о раду; а як би Ваша наука була дійстно розумна, то ми би не повинні розписувати ся і на Ваше питанє, бо міг би знайти ся також хтось і сказати: „Зробите народови більшу прислугу, коли будете писати о сїм, як н. пр. розписувати ся о тім“... Ми бачите розписуємо ся о тім, о що хто нас питає. Та й на Ваше питанє мусимо так само розписати ся: Чи коклюш єсть зарazлива слабість? Так, коклюш єсть заразливий. Єсть то рід кашлю, котрий найчастїйше нападає малі діти і душить їх. Причина его та, що до тоненьких проводів віддихових в легких дістає ся рід дуже маленьких грибків (бактерий) і викликує там запаленє болонок слизових. То викликує кашель і слизь, котру хорий чоловік старає ся кашлем викинути з себе. Кашель коклюшовий пізнати по тім, що дитинаколи закашляє ся, то аж зайде ся, мало що не задушить ся аж посиніє, а в горлї їй свище. На коклюш нема ніякого лїку і лїкар нїчого тут не вдіє. Треба лиш, щоби родичі дитину доглядали, особливо же стерегли, щоби здорова дитина не набрала ся коклюшу від слабої. Слабу треба зараз положити, а коли дістане нападу кашлю, треба еї зараз піднести, нахилити і навіть пальцем добути їй з рота слизь (флеґму); на груди треба класти теплі оклади. Коли у нас по селах богато дітий гине на коклюш, то причина тому велика темнота наших селян, нехарність дома і брак відповідного догляду над дїтьми, а того всего не змінить анї староство анї лїкар. Дивні у нас люди! хотїли би, щоби все хтось за них зробив, лиш борони Боже, щоби они самі руку до чого приложили; хотїли би, щоби староство і лїкар так зробили, аби коклюшу не було. Видко, що нашим людем здав би ся якийсь „коклюшник“, ніби такий як той „хмарник“, що відвертає градові хмари. Темнота, бачите, темнота! а на темноту одинокий „хмарник“ — просьвіта і наука. Докладну відповідь і поясненє коклюша знайдете в „Добрих радах“; там собі прочитайте.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

За редакцию відповідає Адам Кроховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).